

Rakousko, je ti snad ouzko?

Megahaly, řev fandů, cvakot foťáků zuřivých reportérů a v centru toho všeho naši Bažanti! Tak takhle jsem si to představovala, takto mi totiž naši účast na mezinárodním turnaji v odbíjené v Rakousku popsal pan trenér Trmal před autobusem, kterým jsme odjížděli a před ohromnými taškami, které by nemusely být tak ohromné, kdyby v nich polovinu prostoru nezabíralo jídlo. Opět do mě hustil, že až o tom budu psát, musí to být velkolepé.

Cestu v autobuse trávil každý různě. Jeli s námi i kluci z Jihostroje (vypadaj jak vyžlata), ale pro děvčata byl nejdůležitější jen jeden, a tak, aby upoutaly jeho pozornost, začaly si házet gumové medvídky za tílka a doufaly, že na ty výtečné bonbóny dostane jejich idol chuť. Mě se ale spíš zdálo, že on je jejich agresivitou polekán a než se rozkoukal, seděl tiše na zadním sedadle a zíral na gumové medvídky, jak mizí ve výstřihu. Bažant Ája se celou cestu hádala s Lenkou, která z nich bude mít diskmena. Když se dohodly na tom, že místo sluchátek přimontují mikrofonky, hádaly se o to, co budou poslouchat, a tak jsem Lence půjčila svého diskmena a Ája měla svůj a bylo ticho, než si Ája do svého diskmena vložila cédéčko, které chtěla poslouchat Lenka.

Já jsem seděla sama a toho využil trenér a přisedl si ke mně a neustále hypnotizoval moji pletenou tašku, ze které čouhal papírový ubrousek, ve kterém byly zabalené mé dvě housky s bylinkovým máslem a šunkou. A jelikož přede mnou seděl i náš tělocvikář Bulíček, neměla jsem šanci a vydala jim mé dvě housky. Takto jízda ubíhala docela rychle a my se najednou ocitli na předměstí Welsu, kde se turnaj konal a holky začaly nervózně poposedávat na sedadlech. Řidič autobusu zastavil před šedivou betonovou budovou a pronesl, že jsme na místě.

Vyhrnuli jsme se ven a začali se přehrabovat v taškách a hledali jsme tu svoji. Náš doprovod Aleš, který jako jediný z vysokoškolsky vzdělaných kantorů uměl alespoň jeden cizí jazyk, a to němčinu, odešel, přišel a začal nám něco vysvětlovat. Já ho moc neposlouchala, ale z útržků jeho sdělení jsem pochopila, že budeme ten den hrát čtyři zápasy a začínáme za hodinu.

Otevřeli jsme vstupní dveře do haly. Ovanul nás zápach toalet smíchaný s vůní kávy a smradem ze zpocených triček. Další dveře, které jsme otevřeli, byly ty od šatny. Byla dost malá, no určitě menší než ta naše na Rudolfově. Holky odhodily tašky na zem a na lavičky, načež trenér zavelel, ať se převlíknou, jeho oko spočinulo na mě: "Kde máš dres?" Tato otázka byla naprosto zbytečná, neboť já nejsem aktivní volejbalista a dres nemám. Trenér mi šoupl do ruky jeho červené triko, protože naše dresy jsou červené a já se tedy převlíkla s celým oddílem za aktivního člena. Z převlíkární jsme vstoupily do malé oprýskané, nebarevné tělocvičny. „Megahala...“ zašeptala jsem a podívala se na tělocvikáře, který se pousmál a vytáhl pouzdro na brýle. Píchno mě u srdce. Vzpomněla jsem si totiž, že si před nedávnem koupil dioptrické brýle do tělocvičny, které vypadají jako základní výbava Spidermena. Jsou takové oranžové, zabírají půlku jeho obličeje a pod barevnými skly jsou další ty dioptrické, které způsobují to, že když se mu pokusíte podívat do očí, máte dojem, jako by jich měl dvakrát tolik. Modlila jsem se, aby nám neudělal ostudu, když vytahoval svoje černé pouzdro. Ale, když ho otevřel, byly tam jen obyčejné brýle s černými obroučky, které mu sluší. Pořadatelé poprosili o klid a my se posadili na zem. Rakušanka začala přeříkávat názvy oddílů a s těmi českými měla problémy. To znamená, že s naším taky, a tak jí chtěl trenér naznačit, že jsme jako z Budějovic a začal řvát: „Budvar! Budvar!“ Vytřeštila jsem oči a náš tělocvikář vzdychl: „Ježíši.“ Ta paní to nepochopila. Tak jí Aleš řekl: „Budweis“, a ona kývla. Trenér se smál svému vtipu a na všechny kýval na znamení jak se mu to povedlo, nehledíc na okolní hrobové ticho. Rozpinkaly se a byl tu první zápas s Rakušankami. „Nepodám,“ třásl se Alík. „Co bys nepodala?“ kroutila jsem očima. „Tak nic nevyberu“ opětovala Ája. „Ale to víš, že vybereš!“ ťukala jsem si na čelo. „Hmm, tak se tam poseru!

?“ vzdychla. „To je možný,“ zauvažovala jsem a stoupla si na lavičku vedle tělocvikáře a čekala na první podání prvního zápasu.

Holky celkově hrály skvěle ve všech zápasech, jednou jsme dokonce vedly 20: 9, ovšem jen do doby, než trenér začal rvát (on tomu říká povzbuzování). Jenom že, když na vás někdo řve, že když nepodáte nebo něco nevyberete, spáchá sebevraždu, rozpustí tým a všechny vyháže, spíš to podráždí nohy než povzbudí. Někdy jsme prohrály, někdy vyhrály a někdy remízovaly. Ale holky hrály, jak nikdy. Hlavně Alík, která se vrhala po všem co letělo z protivníkovi strany a obzvlášť se jí dařily bloky a smeče.

Myslím, že uznání patří Janě, která doma zamlčela, že má 40 °C teplotu a pustila se do hry, kde si ovšem vykloubila koleno o stěnu, když se snažila vybrat míč a začala jí téct krev z nosu. Petra se bála něco zariskovat, ale hrála opravdu skvěle a svědomitě. Abych to shrnula. Všichni hráli skvěle s tím, že chtějí vyhrát, ale nestačilo to, a trenér tomu svým řvaním nepomohl. A tak, když utkání skončilo, měly holky i po dobré hře pocit, že jsou na nic, že jsou nemešla a většina začala brečet na malém záchodě. Jana stála nad umyvadlem, z nosu jí tekla krev, brečela, protože zkazila poslední míč a já jí na zátylku držela mokrý kapesník. Ája stála opodál v rohu a já měla pocit, že slzama promáčí základy. Chvilími na záchod vešla nějaká naše hráčka, pobřečela si, zanádalala na trenéra a zase odešla. Ája prohlašovala, že končí, že už tam nikdy nevlze, že to nemá zapotřebí a tělocvikář usnul v šatně opřen o něčí bundu. A tak všichni přesvědčeni o absolutní prohře, popadli tašky a odešli do autobusu.

Seděli jsme a čekali na Jihostrojáky až se vrátí ze svého turnaje. Trenér se pokoušel o komunikaci, ale moc mu to nešlo, neboť nikdo neměl náladu se bavit. Najednou někdo přiběhl a začal vyřvávat, že postupujeme a že budeme hrát o 5. – 7. místo! Ája odhodila posmrkaný kapesník a křičela: „Postupujeme! Postupujeme!“ Všichni v autobuse se začali objímat a já zakousnutá ve svém řízku jsem se usmála.

V osm hodin večer nás vezli autobusem do našeho ubytování. Trochu jsem se bála, jestli se domluvíme, protože Aleš odjel zpět do Čech a domluva zbyla na kantory, kteří tuto funkci ochotně svěřili Ivetce a Ivě. Zastavili jsme v rozkvetlé ulici před menším bílým domem. Vykoukla jsem z okna a uviděla shromáždění teenagerů v černých kabátech, ve vytahaných tričkách s logem Nirvány a s mastnými dlouhými vlasy. „Nespletli si ulici?“ podivila se Lenka. „To doufám,“ zašeptala Ája. Ivetka se snažila pochopit to, co jí vyprávěl majitel penzionu německy, což je dost obtížné pro angličtináře. Nakonec přišla k autobusu a řekla, že to pochopila tak, že máme jít někam dozadu a rozdala nám klíče od pokojů. Vzali jsme si batohy a tělocvikář svoji basu piva, kterou si vezl jako svojí potenciální družku. Vešli jsme do dvora, který byl posprejován po celém svém obvodu. Uprostřed stálo asi padesát lidí, kteří byli v mnoha bodech totožné s těmi na ulici. Nějaké dvě asi Japonky v černých pláštích a očními linkami až k uším stály u auta s otevřenými dveřmi, z jehož útroby se linuly zvuky jen vzdáleně podobné hudbě. Všude se táhl opar z cigaret a bůhví čeho dalšího, a piva. Úlekem mi vypadla taška z rukou, pomalu jsem ty zjevy s piersingem snad i v oční bulvě pozorovala, až jsem si uvědomila, že na ně zírám a strhla jsem zrak na tělocvikáře: „Proč nás ubytovali v Drop centru?“ zeptala jsem se ho. „Starý dobrý časy...“ Vzdychl. „Cože?“ chtěla jsem jeho vzdech upřesnit. „Před pedákem jsem taky takhle pařil.“ Musela jsem se usmát. S jeho naškrobeným tričkem, šušťáky a zlatým ženským prstýnkem na ruce dost nemožná představa. „Chci domů!“ zaúpěla Ája. A ve chvíli, když jsme se všichni otáčeli, že přespíme v autobusu, přilítla Ivetka, že už to vyřešila! Bydleli jsme v úhledném penzionu sice hned vedle heavymetalového mejdanu, ale pokoje byly pěkný, postele ustlaný, přes chodbu slušný sprchy a v pokoji velkej stůl, který byl připraven na naši hostinu, kterou jsme si já, Ája, Lenka a Míša hodlaly připravit. Pod okny nám vyhrávala hudba, která v nás pumpovala

adrenalin a pomalu vyrážela okenní tabulky. Lenka vyndala kuře, já řízky, Míša rohlíky s rybí pomazánkou, který strašně smrděly a Ája přidala rohlíky, ovoce a spolu se mnou müsli tyčinky.

Jedly jsme a naše hlavy se pohybovaly v rytmu metalu až se Lenka praštila o skříň za ní a my se málem udávily jejím kuřetem. Jinak jsme nespaly.

Po procházce nočním Welsem jsme to my čtyři rozjely. Podpořily jsme se každá třemi šálky kávy a vymýšlely si zběsilé tance se zubními kartáčky, nacvičovaly si komunikaci s odlišnými národy z našeho okna typu „Shut up and go to sleep! A povídaly si se zkouřenými paříči, kteří nám nabízeli všechny zábavy nižších pudů. Ulehly jsme asi ve čtyři ráno, ale nemohly jsme usnout. Když se nám to asi za tři čtvrtě hodiny podařilo, probudila nás Lenka s tím, že si natáhla sval na noze, protože ze spaní kopala do zdi. Byly jsme tudíž první na snídani, první jsme měly sbaleno, první jsme byly v autobuse a první jsme vystupovaly.

A jak to vlastně celé dopadlo? Hrály jsme dva zápasy, vyhrály jeden a skončily šestí z jedenácti, což je fantazie, protože protihráčky byly samý první místa v krajích, v okresech, v republikách. Holky se rvaly s míčem jak psi. Já jsem si ze zápasu taky něco přinesla. Třikrát mě někdo smečoval do hlavy a trenér, když jsme vyhrály ten zápas, mi zaryl loket do oka. Ovšem bylo to opravdu úžasný a pořád jsem Áje opakovala, že je talent, ona dělala jako že ne, ale když jsem přestala, bylo vidět, že jí to štve, a tak jsem pokračovala a ona se usmívala. Domů jsme se vraceli šťastni. Holky si zase házely medvídky za výstřih a všichni jsme se něčemu smáli. No, byl to naučný výlet, jak pro celý tým, tak i pro trenéra, který si snad vzal k srdci to, že se dá vyhrát i bez cholerických záchvatů.

Já si to užila dobře. Podívala jsem se do Welsu, najedla se, uviděla pěkný volejbal a zažila pořádnou srandu s mými nejlepšími kamarády. A co si za jeden víkend přát víc? Nic.

Kristina Nedvědová